

שוב הובחה חשיבות נוכחות השלום בכל מקום שבו חותרים לשלום.

כאשר עמד אירגון האומות המאוחדות לכנס את ועידת האו"ם לשאלה הפלסטינית, הודיעה ממשלת ישראל כי לא רק שלא תשתתף בוועידה, אלא שהיא מתנגדת לקיום הוועידה בחסות האו"ם.

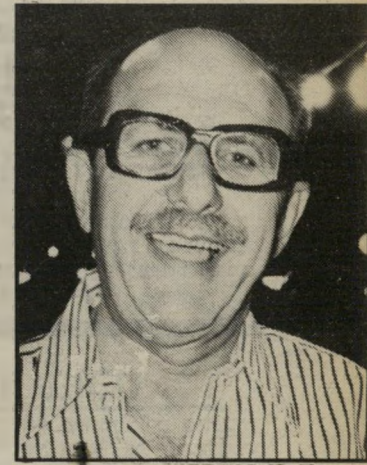
95 מדינות, המועצה הישראלית לשלום ישראל-פלסטיני וגופים רבים נוספים סברו אחרת.

כאשר נפתחה הוועידה, כראשית השבוע בארמון האו"ם בלטה המישלחת של ארבעת אנשי המועצה (אלוף (מיל') מתי פלד, אורי אבנרי, אמנון זיכרונני ונעמי קיס) והוכיחה כבר כיום הראשון לוועידה את חשיבות נוכחותם של נציגי כוחות השלום הישראליים בוועידה מעין זאת.

תגובה מידית. כאשר הוקראה בוועידה הודעתו של יו"ר אש"ף יאסר ערפאת — שלא הוכירה את מאבק כוחות השלום הישראליים למען הפלאנגות לטבח במחנות הפליטים, שלא הוכירה את התקוממות דעת הקהל הישראלית נגד כל נסיון לטשטש את האחריות הישראלית, שלא הוכירה את המיכשולים שמערימות ממשלות ערביות מסוימות בפני העם הפלסטיני ושלא הוכירה את הצורך לנהל משאומתן על בסיס של הכרה הדדית וכבוד הרגעי — יכלה המשלחת הישראלית להגיב מייד ובו במקום.

התגובה והתקבלה באהדה רבה על-ידי המישלחות. עיקרה: הבעת צער על כך שההודעה סיעה לכוחות הסירוב הישראליים והחלישה את כוחות השלום.

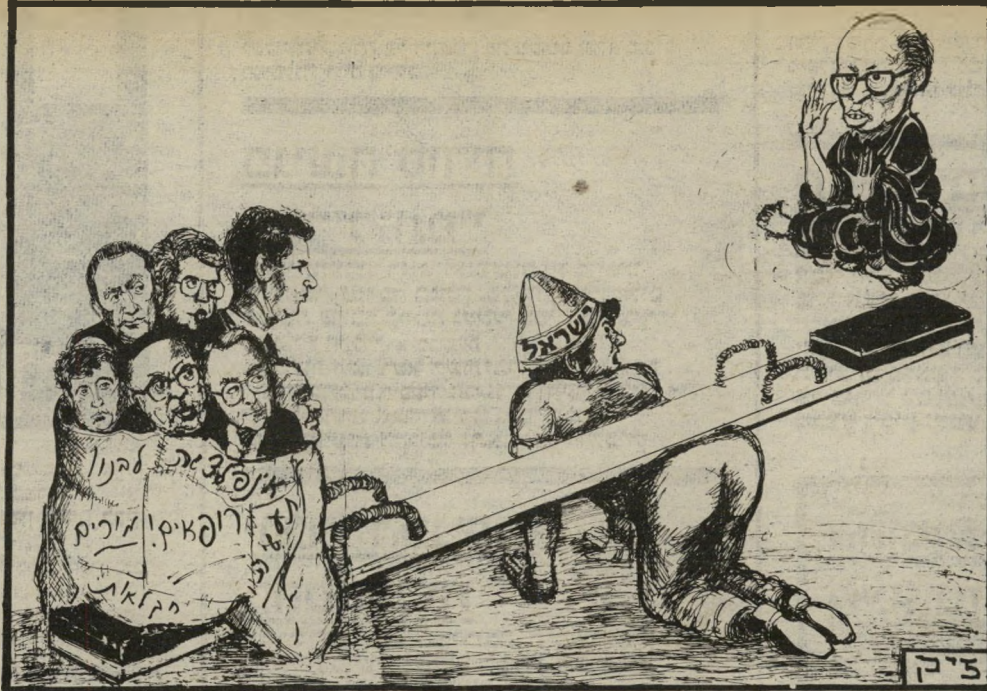
אולם לכל המשתתפים ברור,

ראש שב"כ לשעבר אחיטוב משמעות מיוחדת

שכמקובל בוועידות מעין אלה, העיקר הוא לא מה שנאמר במליאה אלא מה שנעשה מאחורי הקלעים. ומאחורי הקלעים של הוועידה — המתאכסנת בארמון האומות הניצב בקצה עורקי תנועה מרכזי, אשר נושא את השם "שדרת השלום" (אווני דה לה פה) — פעלו השבוע אנשי המועצה הישראלית לשלום ישראל-פלסטיני בכל המרץ.

וכתובה מכה-בכיס, הודיעה כי תקצף השנה חמישה אחוזים מסכום השתתפותה השנתית, שהוא 1.5 מיליון דולר, בכיסוי הוצאות הארם. קיצוץ זה של 70 אלף דולר לערך מוריד את השתתפות ישראל בתקציב הארם מ-0.23% של כלל התקציב ל-0.22%.

אולי כבר תרד משם

אלכוסטה, שנחמנה לאחרונה כיו"ר הוועדה החוקרת את גניבת מיסמכי התדרוך של ג'ימי קרטר על-ידי עוזריו של רונלד רגן, ערב העימות ביניהם בכחירות של 1980. וכיצד הופיע שמו של אלכוסטה בכיתוב העברי על המירוקע הירושלמי? דונאלד אל-בוסטה. בכך, לפחות, הוכיחה הטלוויזיה הישראלית שהיא מודה בהשתייכותה למרחב הערבי.

מישפט

השופט לא שתק

הוא שתה שתי כוסיות, והם ביקשו תשלום עבור שלוש כוסיות.

נדירים מאוד המיקרים שבהם קובע שופט בפה מלא כי אדם ישב בבית-הסוהר על לא עוול בכפו, בגלל עלילה שמישהו העליל עליו. ונדירים עוד יותר המיקרים שבהם קובע שופט כי על המדינה לפצות עצרו כזה על הסבל שנגרם לו.

לאחרונה קבע השופט יצחק שבתאי, בבית-המשפט המחוזי בבאר שבע, כי על המדינה לפצות את אליהו ימין מקריית-מלאכי בסך של 420 אלף שקל על 74 ימים שישב במעצר, ועוד 50 אלף שקל עבור הוצאות המישפט הרבות שהיו לו כדי להפריך את העלילה שהעליל עליו מנשה שבת.

השופט קבע חד וחלק, כי שבת העליל עלילה חסרת-שחר כאשר האשים את ימין כחשוד, כאימים ובתקיפה. השופט קבע עוד, כי לו פעלה מישטרת קריית-מלאכי ביתר רזיונות ופחות רשלנות, ולולא נהגה במשטרה אכזרית, היתה מגלה בפצמה כי כל העניין הוא עלילתי-שווא, והדברים לא היו מגיעים כלל למישפט.

"איזה בן-זונה?" הכל החל בקט"ט האווילית שקרתה לפני שנה בבית-קפה בקריית-מלאכי. ימין שתה שם שתי כוסיות עראק, וכאשר פנה לשלם נדרש לשלם עבור שלוש כוסיות. הוא טען כי שתה רק שתיים ושאל את בעל בית-הקפה: "איזה בן זונה אמר לך ששתיתי שלוש כוסיות?"

התברר כי אחד מאורחיה עתירי הממון והמכובדים של העיירה, מנשה שבת, הוא שאמר לבעל הקפה כמה כוסיות שתה ימין. כאשר שמע שבת את המילים "בן-זונה", ראה בכך עלבון צורב שאי אפשר לעבור עליו בשתי קה. שבת התנפל על ימין והשניים התקוטטו עד שאורחים אחרים הפרידו ביניהם.

אחד האורחים ליווה את ימין לביתו כדי שהקטטה לא תתלקח מחוץ. מכיוון שלפני שעזבו את בית-הקפה צעק שבת לעבר ימין כי הוא עור ילמד

ואל-כירה. הדבר הוכחש מכל וכל, אך על רקע דבריו של אחיטוב על איהשימוש בשיטות-החקירה המקור בלות בשב"כ, מסתבר בדיוק כי הגילוי היה נכון, או לפחות קרוב מאוד לאמת.

עתה, כשהכל ברור וגלוי, השאלה היא: האם הציבור הישראלי יניח לדברים להידרדר עד לעברי פי פחת של מילהמתאחים בלתי-נמנעת, או שיושם קץ להתארגנות המחתרנית וישולט החוק ברגע האחרון?

עיתונות

נא לדייק

העוקב בקפדנות אחרי שידורי הטלוויזיה מגלה עובדות מעניינות.

פינחס יורמן הוא עיתונאי האוהב עובדות ויודע את עבודתו. לא לחינם חיבר כמה ספרים על אירועים היסטוריים (כהקמת מדינת ישראל) שבהם הוא דיווח על עובדות יסוד, עובדה אחרי עובדה, כמעט שעה אחרי שעה.

השבוע התפנה לעיקוב אחרי עובדות ממירקע אחר. בכתבה ברור ירחון של איגוד המפרסמים, אותות, הוא החליט שאחרי 15 שנות קיום הגיע הזמן שהטלוויזיה תדייק יותר בעובדות שהיא משדרת.

יורמן גילה כי במהירות החדשות מבט שמע כי שרהביטחון משה ארנס חזר ארצה, "אחרי שתי שנות שירות כשגריר ישראל בוושינגטון".

העובדה היא, שארנס שירת במשך שנה אחת בלבד בוושינגטון. יומיים לאחר מכן נדהם לשמוע, שוב כמבט, כי ארנס הוא שרהביטחון השישי של מדינת ישראל.

העובדה היא, שארנס הוא שרהביטחון הישיעי של ישראל (קרמו לו בתפקיד דויד בן-גוריון, פינחס פרוס, לוי אשכול, משה דיין, שימעון פרס, עזר וייצמן, מנחם בגין ואריק שרון).

הובחה ערבית. יורמן המשיך לצפות ולשמוע דברים שלא עובדתם. כחודש שעבר דיווחה הטלוויזיה על אירועי יסדהעמאות 208 של ארצות-הברית. בהתחשב בכך שעל עצמאות ארצות-הברית הוכרו ב-4 ביולי 1776, העובדה היא, כמובן, שנחודש שעבר נהוג יוסעצמאותה 207 בלבד.

יורמן נושא מעובדות והחל עוקב אחרי מסירת שמות, בעיקר בכיתובים העברי של השמות שהוכרו בקטעי הצילום דוברי האנגלית. וכך גילה, למשל, כיתוב מקורי לשמו של ציר הקונגרס (מוצא איטלקי) רונאלד

אותו לקח ויביא את בניו לנקום בו. עוד לפני שהצליח ימין להגיע לביתו, עצרו לידו כמה מכוניות ומתוכן יצאו חמישה מבניו של שבת וגם שבת עצמו. הם התנפלו על ימין בחמת זעם, היכו אותו, חבטו ובעטו בו עד ששכב על הארץ חסר-אונים וכמעט מחוסר-הכרה. אז עזבו את המקום, השאירו אותו מתבוסס כרמול והסתלקו.

ימין הצליח לחזול לביתו ושם שכב במיטה כואב ודואב. עם בקבוק ויסקי. נראה כי מייד אחרי הפוגרום נועדו בני מישפחת שבת ודנו במעשה. הם עצמם נדהמו כנראה ממזבו של הקורבן כאשר עזבוהו, וחששו כי הוא יפנה למישטרה ויתלונן עליהם. או טיכסו עצה והחליטו להקדים רפואה למכה.

מנשה, אביהמישפחה, מיהר לתחנת-המישטרה עוד באותו ערב, וסיפר לשוטר כי ימין תקף אותו בבית-הקפה, וכי ימין סוחט אותו מזה שלוש שנים. לרבריו נוטל ממנו ימין סכומי כסף המסתכמים בעשרות אלפי שקלים. הוא סיפר כי ימין מתנפל עליו כאשר הוא עומד לשלם כסף בבית-קפה או במכולת, ונוטל ממנו כמה פעמים בשבוע סכומי כסף שונים.

השוטר גבה את עדותו של המתלונן, אך לא חקר אותו עליה. הוא לא שאל אותו מי עוד היה בבית-הקפה והיה עד לתיגרה, הוא לא שאל אותו באיזו מכולת סחט אותו ימין ומי ראה זאת. הוא רשם הכל ואמר כי יפעל בהתאם.

"המצאה אינפנטילית" כאשר נעצר ימין הפצוע על-ידי שוטי העיירה, בגלל תלונתו של שבת, היה כלי-כך מבולבל ונוכח, שלא הבין כלל על מה הם מדברים. ימים אחרים שתק ולא סיפר דבר, ואז, כאשר התברר לו כי הוא נאשם באישום רציני ועלול להסתבך כהוגן, פתח את פיו וסיפר לראשונה את גירסתו.

אולם גם אז לא האמינה לו המישטרה ולא התייחסה לגירסתו ברצינות. החומר הוגש לפרקליטות, נגד ימין הוגש כתבי-אישום בעבירות של תקיפה וסחיטה באימים, והוא נעצר עד תום ההליכים.

רק כאשר סיים המתלונן שבת להעיד במישפט, והשופט שבתאי השתכנע כי עדותו כולה שקר, מעוררת גיחון. המצאה אינפנטילית שאין לה כל ביסוס במציאות, שיחרר השופט את ימין ממעצרו. עד אז ישב כבר 74 יום במעצר בגלל עלילת השווא.

המדינה תשלם. השופט לא יכול היה לעבור על כך בשתיקה. הוא הפנה את תשומת ליבו של פרקליט מחוז-הדרום למעשה זה וביקש כי הדבר ייחקר.

השופט קיבל בפסק-דין את כל טענותיהם של הסניגורים, עורכי-הדין אחרון בן-שחר ויעל לבארי. השופט ציין כי הוא רוחה בשתי ידיים את עדויותיהם של שבת ובנו; "הגעתי לכלל מסקנה כי הנאשם לא עבר כל בעיניה מאלה המיוחסות לו בכתבי האישום, וכי גם לתיגרה שאירעה בבית-הקפה נקלע שלא מרצונו. תוך כדי הגנה עצמית. לכן הנני מוכה אותו מכל האשמות שיוחסו לו".

בעיקבות זיכוי מלא זה ודבריו של השופט בפסק-הדין, פנו הסניגורים לבית-המשפט וביקשו כי המדינה תפצה את ימין על תביעת השווא חסרת היסוד שבגללה ישב זמן רב במעצר. הם תבעו סכום של יותר ממיליון לירות.

"אילו הסתיים עניין באותה קטטה פעוטה בבית-הקפה, אין ספק כי כל העניין לא היה תופה למרמרים שמעבר לכל פרופורציה... אולם מנשה שבת, הרואה עצמו כגביר העיירה, לא השלים עם מה שנראה לו פגיעה בכבודו, והוא החליט ללמד את הנאשם לקח. אך הוא אינו היחיד האשים כמה שקרה. לוא התנהלה הקורת המישטרה בחריצות, ביסודיות וללא רשלנות, היתה נחסכת מהנאשם מנת היסורים ואשמת השווא של חסיטה באימים" קבע השופט.